

Első Fordulópont

– Ez egy fantasztikus terv, uram! Igazán... különleges. Ezzel még senki sem próbálkozott!

– Ma nem vagyok vevő a talpnyalásodra! – csattant fel, miközben karmait végighúzta a trón karfáján. A fém fájdalmasan felsikoltott, mire az előtte térdelő férfi összerezzen.

– Bocsásson meg, uram!

– A terv természetesen tökéletes, hiszen én találtam ki. A kivitelezés viszont a tiéd... Ha bármit is elrontasz... ha bármi nem úgy sikerül, ahogy nekem tetszik – morogta – , akkor egyenesen a Zúzóba küldetlek. Aztán mehetsz a Katlanba.

– Biztosíthatom, hogy minden úgy lesz, ahogy mondta – felelte dadogva a férfi. A Katlan pusztá gondolatára is reszketni kezdett. Éppen elég időt töltött ott, amikor ide került. Nem akart visszakerülni. A hőség kezdett elviselhetetlen lenni a kör alakú teremben. Remegő kézzel törölte le az izzadságot a homlokáról, bár teljesen felesleges volt. Elmondhatatlanul szeretett volna, már szabadulni innen.

– Ajánlom is. És mind a kettő kell nekem.

– Mind a kettő, uram?

– Hát, nem figyelsz? – Olyan gyorsan ragadta meg a férfi nyakát, hogy annak még pislogni sem maradt ideje. – Mind a kettőt akarom. A fiút és a lányt is. Élve hozd elélem őket! Megértetted?

– I... igen, uram. Természetesen, uram. Megértettem, uram – hörögte a férfi.

– Akkor takarodj innen! – Amikor elengedte a nyakát, a férfi olyan gyorsan sietett ki a teremből, amilyen gyorsan csak tudott. – Már nincs sok időnk – morogta az orra alatt a férfi, miközben hátradőlt.

A lába előtt csordogáló vér, ami az egész termet behálózta, mint egy pókháló, mintha csak a gondolataira reagálna, megremegett. Majd egy lány arcát kezdte felvenni. A vörös fehér lett, majd megformálta az arcát, amit hosszú fekete hajtincsek fontak körbe. Zöld szeme pont olyan dühösen csillogott, mint amikor legutoljára látta.

– Itt az idő! Eljössz hozzám a Pokolba. Ahogy anyádnak ígértem.

*Ma éjszaka a démonoktól
Nincs hova menekülni
Most ráz a hideg, kihagy a szíved
A társad a merülés
Az ágyad rideg, a falon olvad
Az életedről festett kép
Nem lehetek innentől
Más, aki ha fél
Távol marad mindentől
Ha úgy fújja a szél*

(Szakács Gergő: Haladok)

Első lépés

A fájdalom úgy cikázott keresztül rajta, ahogy a villám az égen, aztán a dörgéssel egyidőben földet ért. Lexi keményen csapódott neki a talajnak és csupán a bőrkabátjának és nadrágjának köszönhetette, hogy a kavicsok és az üvegszilánkok nem marták fel a bőrét. Zihálva próbált levegőt kapni és legyűrti a gyomrából induló fájdalmat. Már akkor tudta, hogy hibázott, amikor elkezdte a mozdulatot, de már mindegy volt. A béka démon kihasználta és védtelen gyomrába öklözött, Lexi pedig métereket repült. Nyögve nyomta magát ülő helyzetbe és még mindig levegő után kapkodva figyelte a felé közeledő démont. A lény, hatalmas félig ember, félig béka testével csak lassan cammogott felé. Szája gúnyos mosolyba torzult, hosszú nyelvét végighúzta a három sorban sorakozó, éles, hegyes fogain, amikről zöldes nyálka csöpögött. Maga után nyálkát húzott, ami sisteregve lépett reakcióba a kövekkel.

– Az enyém vagy Braver lány – mondta elégedetten a démon, de ez inkább tűnt kuruttyolásnak, mint érthető beszédnek. – Az én szobámat fogja díszíteni a fejed.

Lexi szívesen tiltakozott volna, de tudta ő, hogy kutyaszorítóba került. Kirázta a zuhogó esőtől csatakos haját a szeméből, az elejtett töre után tapogatózott, de túl messzire repült tőle és jelenleg nem volt más fegyvere. Régen talán képes lett volna pusztá kézzel elbánni egy ilyen démonnal a benne csörgedező Védelmező erővel, de túl régen nem használta. Túl régen harcolt bármivel is.

Zihálva bámulta a felé közeledő démont, miközben az agya zakatolt, kiutat keresett. Újabb villám szelte keresztül az eget és vele egy időben érkezett a dörgés is. Felette és benne is tombolt a vihar.

Addig észre sem vette az utcában feléjük száguldó terepjárót, amíg az teljes erőből neki nem ütközött a démonnak. A démon felüvöltött, csontok reccsentek és roppantak. A lény méterek repült, majd formátlan masszaként elterült a földön. A sötéten keresztül vágó fényszórók éppen megvilágították a testét. Lexi döbbenetn nézett a démonra, majd az autóra kapta a tekintetét, amikor annak kinyílt a felé eső ajtaja. A belső tér világítása felkapcsolódott és megpillantotta a szőke fiút.

– Ide rendelt valaki taxit?

A lány nem tudta hirtelen, hogy sírjon vagy nevéssen. Még sosem örült ennyire Niconak, mint most. A démon hörögve, szűkülve mocorogni kezdett. A csontok kattogva ugrottak vissza a helyükre, az eddig is zöld bőrét, fényes nyálka borította be.

– Én a helyedben szállnék – szólalt meg újra Nico, mire Lexi nem törődve a fájdalommal felugrott. Felkapta a töreit a földről és a kocsihoz rohant. A démon közben hevesen szitkozódva, nyögve felállt, a lányt és az összes Védelmezőt szidta és cammogva elindult feléjük. Lexi még talán hagyta is volna, hogy kelljen csak magyarázkodnia hogyan csúszott ki a lány a kezei közül, de amikor az anyját kezdte szidni megdermedt. Az egyik lába már bent volt a kocsiban, ő mégis mozdulatlaná dermedt. Ujjai elfehéredve szorították a kocsiját és dühösen meredt a démonra. Zöld fény villant, ahogy a szeme színe megváltozott és anélkül, hogy igazán felfogta volna mit is csinál, reflexből használta rég nem működő képességét. Ujjai már a kocsiját tartójában keresgéltek és mivel úgy ismerte ezt a kocsit mint a tenyerét, hamar rá is akadt arra, amit keresett. A dobócsillag hűvösen simult a tenyerébe. Mozdult a lába, majd a keze és következő pillanatban már be is csapódott a csillag. Egyenesen a béka démon még megmaradt lelkébe.

– Jó utat a semmibe, seggfej – morogta Lexi az orra alatt. A démon olyan magas hangon felvisított, hogy még az autó üvegei is megremegtek, majd a lény teste fújódni kezdett, mint egy lufi. Végüls kidurrant, nyálkát, fekete vért és sistergő mérget hagyva maga után.

A lány végre beszállt az autóba és becsapta maga után az ajtót. A motor azonnal felpörgött, majd döccenve el is hagyták a járdát és a következő pillanatban már száguldottak is végig az utcán.

– Szép dobás. Úgy tűnik mégsem jöttél ki a gyakorlatból – jegyezte meg Nico.

– Azt azért nem mondanám – morogta Lexi és sziszegve megsimogatta a gyomrát. A lüktető fájdalomtól tudta, hogy ennek nyoma fog maradni. – Éppen a legjobbkor jöttél.

– Szeretem a hatásos belépőket. – A fiú olyan élesen vette a kanyart, hogy a gumik csikorogtak a vizes aszfalton és a lány az ajtónak esett.

– Mit tudtál meg? Hol van Drake? – kérdezte Lexi miközben remegő kézzel becsatolta a biztonsági övet.

– Hát annyit biztosan tudunk, hogy otthon nincs – mondta Nico, mire Lexi a szemét forgatta. Erre már ő is rájött, hiszen éppen akkora hagyta el a fiú üres lakását, amikor rátámadott a démon.

– Nincs most időnk a hülye vicceidre, Nico – mordult fel Lexi. – Tudod hol van?

– Nem – vallotta be Nico. – De megtaláljuk.

– Mégis hogyan? – nyögött fel Lexi. – A mobilja ki van kapcsolva... – Már amikor elkezdte a mondatot eszébe is jutott a megoldás, ezért elhallgatott és legszívesebben homlokra csapta volna magát. Nico pillantása pedig csak megerősítette, hogy butaságot kérdezett.

– Védelmező vagyok, rémlik? Ráadásul Drake védelmezője, össze van kötve a lelkünk – magyarázta a fiú, mire Lexi csak legyintett, hogy rájött közbe. – Mondjuk még sosem használtam. Durva érzés. Mintha egy GPS lenne az agyadban, ami mindig mondja merre menj. – Mikor hirtelen vett egy jobb kanyart Lexi felhőrrént a gyomrába vágó biztonsági öv miatt és kitámasztotta magát a műszerfalra. – Bár kicsit túl későn szól.

– Azt veszem észre – morogta Lexi. Úgy száguldottak keresztül a város utcáin, mintha még mindig üldöznék őket. Bár igazából nem lehettek biztosak abban, hogy ez nincs így. A vihar még a város felett tombolt, egymást érték a villámok és a dörgések, az eső pedig sűrű

függönyként terült el körülöttük. Az utcán nem láttak senkit, az emberek behúzódtak a házaikba, csupán néhány kósza autós döcögött el mellettük ezen a kései órán. Lexinek borsódzott a háta, ahogy kibámult az autó ablakán. Már napok óta készülődött valami, már napok óta jelezte a teste, hogy valami baj készül, pedig évek óta nem tette. A gyomrában kőként ülő gombóc egyre rosszabb lett, a béka démonok felbukkanása, pedig végleg bebizonyította neki.

– Sikerült kiderítened valamit? – fordult a fiú felé és csak most nézte meg igazán őt mióta beszállt a kocsiba. Nico szőke, oldalt felnyírt hajába fekete démonvér ragadt, a bőrkabátja egy helyen felszakadt és alatta vörös, már gyógyulóban lévő seb látszott. Az arca démoni és a saját vérétől volt mocskos. – Mi a fene történt veled?

– Egyszerre csak egyre tudok felelni, de végülis a kettő valahogy összefügg – felelte Nico, miközben megdörzsölte az arcát és Lexi ekkor észrevette a lilás zúzódást is az arcán. – Először is kiderítettem, hogy mi volt ez az egész. Akartam veled beszélni róla, de te éppen akkor ültél a kapitányságon a boltod miatt – Lexi összerezzent, mikor eszébe jutott a szétvert és felforgatott boltjának látványa, ami korán reggel fogadta. Aztán teljesen feleslegesen töltött órákat a kapitányságon. Tudta ő az első perctől, hogy időpocsékolás, hiszen érezte a démon szagot, mikor odaért, de a szomszédok addigra már kihívták a rendőröket. – Szóval ma délelőtt végre ki tudtam szedni Drake-ből, mire készül – folytatta Nico rendületlenül. – Mivel hetek óta sumákol és titkolózik, gondoltam, hogy valami olyan dologról van szó, ami nekem nem fog tetszeni. Elvállalt egy verekedést a Zúzóban, tudod abban a külvárosi rossz hírű helyen, mert egy pasas pénzt ajánlott neki. Sok pénzt. És, hogy ő abból szalont akar nyitni a másik városban, meg összeköltözni veled. Mikor megkérdeztem, hogy ki ez a pasi, meg, hogy ez nem biztos, hogy jó ötlet, akkor nekem esett, hogy ne akadályozzam őt, majd faképnél hagyott. Reméltem, hogy neked majd sikerül lebeszélned róla, de írtad, hogy összevesztettek, szóval eldöntöttem, hogy odamegyek a helyre és nem engedem verekedni.

– Nem igazán sikerült a terved – jegyezte meg Lexi, mire Nico döbbenten ránézett. – Inkább az utat nézd! – kiáltott rá a lány, mire a fiú visszafordult és éppen hogy csak ki tudtak kerülni egy sötét autót, ami alig látszott az esőben. – Jézusom, majdnem nekimentél...

– Honnan tudod, hogy nem sikerült? – kérdezte Nico, majd kissé levette a lábát a gázpedálról, mert túl keskeny utcákon kanyarogtak a vizes aszfalton.

– Láttam – sóhajtotta Lexi, majd nagy vonalakban vázolta az este történeteket. A tv adást, ami a Zúzóban folyó verekedést mutatta, az öltönyös pasast, akiben Luciferrre ismert, majd az egyik béka démont, ami megtámadta az otthonában. Egy hasonló démon támadta meg Drake háza előtt, miután a lakáshoz rohant, hátha ott találja.

– Akkor rosszabb a helyzet, mint gondoltam – sóhajtotta Nico. – Bár így belegondolva logikus. Valószínűleg valaki irányította őt messziről, azért viselkedett hetek óta furcsán, velem is meg veled is. – Lexi ugyan erre nem gondolt eddig, de most logikusnak tűnt, amit Nico mondd. – Sajnos nem értem oda a Zúzóba időben – folytatta a fiú. – Engem egy kígyódémon tartott fel, és elég szívós egy dög volt, rég nem volt ilyen erős démon nálunk. Szóval mire elintéztem és odaértem a helyre, Drake már nem volt ott. Oliver nem tudta megmondani, hova ment, csak az öltönyös pasast látta vele. Körülbelül ekkor telefonáltál, hogy elindultál Drake-hez, mert meg kell találnod. Így hát oda indultam én is.

– Már a hangomból tudtad, hogy baj van? – érdeklődött Lexi, mire a fiú lágyan rámosolygott.

– Ismerlek, mint a rossz pénzt.

Lexi szomorú mosolyt villantott a fiúra. Nico valóban ismerte, hiszen együtt nőttek fel. Együtt vittek végig mindent, ami érte őket. A fiú az ő családjukhoz menekült az otthoni helyzet miatt. Lexi mellett volt, amikor elvesztette az anyját, és akkor is, amikor a húgával azt tették, amit. Amikor pedig a lány ott hagyta a védelmezőket a fiú nem szakította meg vele a kapcsolatot, ahogy sokan mások. Olyan igazi volt a barátságuk, amit sokan csak kívánhatnak maguknak. Lexi tudta, hogy mindig mindenben számíthat a fiúra. Bármilyen történjen is, Nico mindig mellette fog állni. A lány kinézett az ablakon a tenger felett tomboló viharra, miközben lassan kiértek a városból. A gyomra egyre jobban görcsölt a félelemtől, ami méregként száguldozott az ereiben. A rettegés lassan terjedt át mindenhova és gúzsba kötötte a szívét.

– Nico... ha Drake-et – suttogta rekedten Lexi, de elakadt. Hatalmasat nyelt. – Ha Drake-et is elveszítem... ha őt is elveszik tőlem... én... – A fiú elengedte a kormányt és megszorította a lány kezét.

– Erre ne is gondoldj! Nem fogjuk elveszíteni őt. Nem hagyom, nem fogom hagyni – jelentette ki Nico.

– Az, hogy ennyi démon ténfereg ebben a városban, semmi jót nem jelent – mondta Lexi. – Mióta itt élek nem találkoztam velük. Túl kicsi hely ez nekik. Oka van, hogy itt vannak, oka van, hogy megtámadtak minket... Oka van, hogy elcsalták tőlünk Drake-et. – A lány egyre gyorsabban beszélt, ujjai elfehéredtek, annyira szorította a biztonsági övet. – Bajban vagyunk, Nico.

– Hát hiába egy védelmező mindig védelmező marad – jegyezte meg Nico nyugodtan, de Lexi nem tudta becsapni. Az izzadó tenyere, a görcsösen a kormányt szorító ujjai, a feszült vállai, elárulták. Mutatta, hogy nyugodt, de hiába próbált poénkodni, Lexi nagyon is jól látta, hogy aggódik.

– Már nem vagyok Védelmező – mondta Lexi. – Igazából soha nem is voltam az, hiszen sem anglyalt, sem védelmezettet nem kaptam.

– Ez igaz, de te mindig is máshogy voltál védelmező. Első ránézésre ezt senki sem mondja meg rólad – Nico újabb pillantást vetett rá. – Honnan szereztél Védelmező ruhát?

– Megtartottuk a régi ruháinkat – mondta halkán Lexi. – Lent tartjuk a titkos helyünkön. Onnan jöttem el Drake-hez. A földalatti folyosók szinte az egész várost behálózzák

– Ó – nyögte ki a fiú, furcsa hangszínnel a hangjában. Lexinek nem kellett megkérdeznie miért, nagyon jó tudta, hogy ugyanarra gondolnak. Vire. A húgára és talán mindarra, ami velük történt. Nico végül megköszöri a torkát. – És... hogy van? – a kérdés vége a csendbe veszett.

– Nem tudom, nem voltam bent nála – felelte Lexi érzelmektől rekedten. – Ha bemegyek akkor... akkor nem biztos, hogy most itt ülök veled a kocsiban. Én...

– Ó, Lexi – sóhajtotta Nico. – Nem a te hibád volt...

– Ne most, Nico! Ne most menjünk ebbe bele – kérte Lexi és megrázta a kezét, hogy kicsit enyhüljön benne a feszültség. – Ha erről beszélünk, nem tudok ide figyelni. Most pedig Drake a fontos.

A fiú ráhagyta a dolgot így egy pár percre csendben haladtak a tenger melletti széles úton. A villámok cikázó fényén kívül, csak pár autó fényszórója törte meg a feketeséget. Mind a ketten a gondolataikba merültek, míg Lexi mobilja csipogni nem kezdett. A lány miután előkapta gyors üzenetet pötyögött valakinek, majd körülnézett.

– Mit érzel, milyen messze lehetünk tőle? – kérdezte a fiútól, miközben az ujjai a billentyűzet felett várakoztak. Nem Nico volt az egyetlen, akit értesített mindarról, ami történt vele. Muszáj volt Sabrinának is elmondania és segítségül hívnia, még ha nem is tud egy pillanat alatt itt teremni mellette. Pedig most nagy szüksége lett volna a barátnője támogatására.

– Már nem vagyunk olyan messze – jegyezte meg Nico, majd összeráncolta a homlokát és elnézett jobbra, mintha keresne arra valamit.

– Hm... nem messze innen van egy régi, elhagyatott gyár – mondta Lexi. – Tudod, ahol megtalálták azokat a hullákat pár évvel ezelőtt. Az az egyetlen épület a közelben, ha jól rémlik.

– Megkockáztatják ilyen közel az itteni angyalházhoz? – bökött a fejével Nico jobbra, majd megtörölte izzadó homlokát. Lexi elnézett arra, amerre a fiú mutatott. Most ugyan csak fákat látott, de nagyon jól tudta, hogy beljebb egy hatalmas ház található.

– Végülis démonok. Ne várj tőlük józan észet – mondta Lexi, de a félelem lassan rettegéssé alakult és hideg veríték csorgott le a hátán. – De az engem jobban érdekelne, hogy hol vannak az angyalok? Legalább az az angyal, akinek itt kellene lennie a házban. Neki éreznie kellene a démonokat és tudnia kellene, hogy a városban is feltűntek.

– Itt valami nincs rendben – morogta az orra alatt Nico.

– Először találjuk meg Drake-et, aztán ránézünk az angyalházra is – jelentette ki Lexi. – Feláll a szőr a hátamon ettől az egésztől.

– Hasonlóan vagyok.

Az út további részét csendben tették meg, de a feszültségük és a ki nem mondott aggodalmaik összesűrűsödtek az autó légterében. Lexi úgy érezte a bőrére tapadnak, lekúsznak a torkán és minden levegőtől megfosztják. Az aggodalom rágta a csontjait. Úgy érezte, túl sok mindenkit vesztett már el az életben és Drake túl fontossá vált a számára, hogy ő is csatlakozzon hozzájuk. Nem volt biztos benne, hogy józanésszel képes lenne azt is kibírni. A fiú az évek alatt, olyan lett a számára, mint a levegő. Pedig az első pillanatban nem látott mást, mint egy srácot, akivel tetováltatni szeretett volna. Aztán az első kézfogás, az első együtt töltött órák a tetováló gép zúgása mellett, mindent megváltoztatott. Az elmúlt időszak furcsa, sokszor értelmetlen veszekedéseit leszámítva tényleg kiegyensúlyozott volt a kapcsolatuk. Lexi úgy érezte, megtalálta a másik felét, azt, aki minden sebet meggyógyította, még ha maradtak is

utána mély hegek. Ezért is merte felvállalni előtte, hogy valamikor Védelmeső volt. Mesélt neki a gyerekkoráról és a démonokról, angyalokról és bár a fiú szkeptikusan fogadta, nem menekült el mellőle. Most viszont a fiú veszélyben volt és egy hang egyre csak suttozta, hogy ez miatta van. Drake miatta került ebbe a helyzetbe.

Amikor észrevették a kerítést, Nico lelassított és mellé húzódott. A kerekek már a földes úton haladtak. Az utolsó métereket gurulva tették meg. Pont a leszakított kerítés kapujánál álltak meg. A gyár sötét épülete pár méterre az úttól terült el, a szakadó esőben a körvonalai elmosódtak és még nyomasztóbb benyomást keltett, mint máskor. Az egy szintes épületet csak a cikázó villámok fénye világította meg.

– Jó helyen vagyunk? – kérdezte Lexi.

– Elvileg igen. Ide vezetett az erőm. De én nem látok semmit – bámult ki az ablakon Nico. A lány közben megigazította a copfját, majd szinte automatikusan ellenőrizte a tokban lévő törét.

– Nézd meg jobban – mondta Lexi, miközben kilökte az ajtót. – Balról a negyedik ablakból fény szűrődik ki.

Nico előkapta a törét, majd kiszállva a kocsiból a lány után indult.

Csendben, az árnyékokba burkolózva lopództak a gyár felé. Nem kellett megbeszélniük, hogyan jutnak be, vagy hogy mit csináljanak. Megszámlálhatatlanul sokszor dolgoztak annak idején együtt, részt vettek hasonló küldetéseken is még kezdőként. A pillantásaikból, mozdulataikból már tudták, mire gondol a másik. Most is tudták, hogy csak akkor van bármi esélyük, ha kétfelől támadnak és szétszakítják a démonok csapatát. És tudták, hogy Drake-et minél messzebb kell menekíteni a harctól, ami a fiú feladata lesz, amíg Lexi eltereli a démonok figyelmét. Így Nico a hátsó ajtóhoz indult, Lexi pedig elől igyekezett olyan ablakot találni, ahol bemászhat. Miután megküzdött az egyik kitört, keskeny ablakkal, a halomba rakott dobozok között surranva igyekezett a gyár belseje felé, ahonnan a fényt látta. Ahogy közelebb ért, úgy látott egyre több démoni árnyat, amik igyekeztek beleolvadni a sötétségbe és úgy érezte, egyre erősebben a lények gyomorforgató szagát. A fény egyre élesebb lett és végre meghallotta Drake hangját is. A lány elcsodálkozott, mert első hangzásra nem tűnt másnak, mint egy megbeszélésnek, hogy mit írjanak a szerződésbe, mennyi a pénz és a többi. De az azért kihallatszott Drake hangjából, hogy nem tetszik neki a hely.

Lexi óvatosan kikukkantott két doboz között. Láta, hogy körben mindenhol dobozok hevernek, a gyár közepén egy rozoga asztal és két szék volt. Az egyiken Drake ült, feldagadt szemmel, felhasadt szemöldökkel, valamint szájjal és türelmetlenül dobolt az asztalon. Vele szemben, Lexinek háttal ugyanaz a szürke öltönyös alak állt, mint akit a tvben látott, ellenben az aurája a közelében sem volt annak, akitől a lány rettegett. Lexi összeráncolta a szemöldökét, mert, bár egy démon állt Drake-vel szemben, aki a pokolból jött, nem az, akire számított.

– Maga meg miről beszél? – ütötte meg a fülét Drake döbbs hangja, ugyanis egészen eddig nem is figyelt arra, miről beszélnek. A fiú szemében látta az értetlenséget és egy pillanatra a félelmet is megvillanni. A teste megfeszült, mint aki felugrani készül a székről és az öltönyös férfi pedig felröhögött. Tudta, hogy tovább nem tétovázhat, de még mielőtt megmozdulhatott volna, egy kéz simult a vállára. Lexi összerezzent, majd megnyugodva kifújta a levegőt, amikor megpillantotta maga mögött Sabrinát.

– Hogy kerülsz ide? – suttogta Lexi.

– Azt hitted, egyedül hagylak ebben a helyzetben? Buta kislány – villantotta rá a mosolyát Sabrina. Hosszú, most éppen kék, haját összekötötte, zöld szeme csillogott és karcsú teste körül szikrázott a varázserő.

A feldőlő szék csattanására összerándultak, mind a ketten.

– Én elintézem a démonokat, te foglalkozz a főgonosszal!

– Van itt egy másik Védelmező, ha lehet, őt ne öld meg! – kérte Lexi.

– Azt hiszed, nem vettem észre? – forgatta a szemét Sabrina. – De csak azért ússza meg, mert Drake Védelmezője. Na, menj, rúgd szét ennek a mocsoknak a seggét!

Lexi nem mert hangosan felnevetni, de rávigyorgott a barátnőjére. Nem volt most ideje, hogy bármit is mondjon a lánynak, de végtelenül hálás volt neki, hogy itt van. Megnyugtatta és erőt adott neki. Figyelte, ahogy a lány felmászik a dobozok tetejére, hogy onnan kiáltson le a démonokra.

– Na, cuncikáim! Ki lesz az első? – Vörösén izzó varázsereje szinte nappali világosságot csinált a gyárban.

Lexi kihasználva a démonok zavarodottságát, előrántotta a mellkasán lévő töröket és villámgyorsan Drake előtt termett.

– Lexi! – kiáltott fel a fiú. A lány viszont nem figyelt rá, az előtte lévő démont bámulta.

– Te hogyhogy még élsz? – sziszegte a férfi.

– Te hogyhogy nem a pokolban rohadsz? – kérdezett vissza Lexi. – És hol a főnököd?

– A pokolban? – vigyorgott rá a férfi, megmutatva éles, hegyes fekete fogait. Lexi hallotta, hogy Drake felszisszen mögötte.

– Vicces – szorította még jobban a töreit Lexi. Valami nem volt rendben. Nem ennek a lénynek kellene most itt lennie. Még csak nem is a Sátán jobb keze volt, akire a fontos ügyeit szokta bízni. Csupán valamelyik tábornoka, egy senki a szemében. – Ott volt a harcon. Miért nem ő köti meg az üzletet?

A démon fogcsikorgatóan magasan felröhögött.

– Drága, kicsi Lexi, olyan könnyű becsapni téged. Bár, ha csak magamat mutatom, akkor is lélekszakadva rohantál volna, hogy megmentsd a kis szerelmed lelkét. De vicces volt a főnök alakját magamra ölteni. – A lány egyre zavartabban bámult rá. – Látom, nem érted. De nem baj. A kis szerelmed csak ráadás lesz.

– Ráadás?

– Igen, hiszen az eredeti terv más volt – hajolt közelebb a démon. – Megsúgom neked. Végre sikerült kicsalogatni téged a csigaházadból. Lexi Braver, valaki vár téged a pokolban.

A rá lecsapni készülő karmoktól a gyorsasága és a belé nevelt reflexek mentették meg. A lény karmai szikrázva csúsztak le a tör pengéjéről. A csapások olyan gyorsan követték egymást, hogy nem tudott gondolkodni. Hagyta, hogy a teste irányítsa, előhossa a régi mozdulatokat. Az adrenalin és a düh elmosta a félelmét. A felszínre tört a régi Lexi, akitől féltek a démonok, akiknek suttogva ejtették ki a nevét az Árnyak birodalmában. Már nem félt halálos táncba kezdeni ezzel a démonnal. Miközben figyelt arra, hogy egyre messzebb csalogassa Drake-től, folyamatosan védekezett és támadott. Ütött és rúgott, szúrt és vágott. A töre bőrön, izmokon hatolt keresztül, a penge csonthoz koccant. A démon dühösen felüvöltött, és a hirtelen előrántott törrel megvágta a lány karját. Vér csordult ki a sebből. Minden érzékszervét betöltötte a csata. Érezte a démonok bűzét, ami összekeveredett Sabrina

varázserejének édes illatával, hallotta Nico kiabálását, Sabrina nevetését, a démonok sikoltását. Fekete és vörös. Drake kiáltása viszont kizökkentette és elkövette azt a hibát, hogy egy pillanatra nem az ellenfelére figyelt. A lény olyan hirtelen kapta el a torkát és vágta a közelben lévő falnak, hogy mozdulni sem maradt ideje. A két tör csörömpölve hullott a padlóra. A démon karmai a bőrébe mélyedtek, nem olyan mélyen, hogy megöljék, de ahhoz eléggé, hogy ne kapjon rendesen levegőt.

– Az apád nem tanított meg arra, hogy csak az ellenfeledre figyelj? – röhögött fel a férfi.
– Bár, miért csodálkozom? Ő sem volt valami nagy tehetség.

– Hát nem is tudom. Ha jól emlékszem ő intézte el az arcodat – hörögte Lexi. – Megpróbálhatod elrejtteni, de az angyalpengék hege sosem gyógyul be.

– És még mindig nem tudod befogni – mordult dühösen a férfi, majd még egyszer hozzácsapta a lányt a falhoz. Betondarabok hullottak le a háta mögül. Lexi a csillagokat látta, miközben meleg vér folyt végig a nyakán. Kezét a démon karjára kulcsolta, de nem tudta lerángatni a nyakáról. – Legszívesebben most azonnal kibelednélek, de megtiltották. Azt mondták, vigyelek magammal, de azt nem mondták, hogy nem szórakozhatok el veled előtte. Túl szép vagy a pokolba, angyalkám – vigyorgott a férfi, miközben abból a kezéből, amivel nem a lányt szorongatta, olyan hó tört fel, hogy remegett körülötte a levegő. Lexi levegő után kapott és elkeseredettségében mellkason rúgta a férfit, de nem használt semmit. Az csak röhögött. – Melyik testrészeddel kezdjem? Mondjuk az arcoddal? Végülis nekem azt tette tönkre az apád. – A keze még szorosabban feszült a lány torkára, a másik, sistergő kezét, pedig Lexi arcához közelítette. A lány az arca elé kapta a kezét, bár tudta, nem sokat fog érni. Ám a csuklóján lévő tetoválásból bántóan éles, fehér fény tört elő, mielőtt a férfi hozzáérhetett volna. Döbbenet bámulta a nap mintájú tetoválását, ami a szívverésével egyszerre lüktetett és csak ontotta a fényt. A szeme sarkából látott egy másik, hasonlóan erős fényt felvillanni.

– Mi a fene... – hallotta meg Sabrina döbbenet hangját. Pont ott, ahol neki is volt egy tetoválása, szintén feltört a fény. Lexi csak hápogott döbbenetében, főleg, mikor a torkát szorongató démon, fájdalomtól eltorzult arccal felüvöltött, majd végül elengedte. Lexi keményen érkezett le a fenekére. A fény pedig egyre csak ömlött a két tetoválásból, elborítva mindent és mindenkit, elűzte az árnyakat és fájdalmat okozott a démonoknak. Végül sorra semmivé váltak, nem maradt más utánuk, csupán fekete füst. Utolsónak a lányt fojtogató férfi maradt.

- Visszajövök érted. Akkor is leviszlek a pokolba.
- Mindenkinek kell valami életcél – suttogta Lexi, mivel nem volt képes hangosabban megszólalni. – De azért ehhez nekem is van egy-két szavam.
- Vigyázz, Lexi Braver! Fogalmad sincs, mi folyik itt – vigyorgott rá gúnyosan a férfi, majd fekete füstté vált.